

В. Кім, в. о. президента Державного підприємства «Національна атомна енергогенеруюча компанія «Енергоатом»»:

«...Моя думка про перспективи вітчизняної атомної енергетики трохи відрізняється від викладеного в оновленій Енергетичній стратегії України. Я переконаний, що керівництву країни необхідно визначитися із довгостроковою стратегією з розвитку атомної енергетики. Припустімо, Україна орієнтуватиметься в цьому питанні на Францію, у якій 80 % електроенергії виробляє атомна генерація, отже, і діяти нам необхідно у відповідний спосіб.

Україна входить до першої п'ятірки країн світу за запасами уранової руди. Нам сам Бог велів орієнтувати економіку не на природний газ і нафту, а на ядерну електроенергію, використовуючи її як основний енергоносіє. Наприклад, українці могли б одними з перших у Європі масово пересісти на електромобілі. Але для цього необхідно відповісти на запитання «Хоче Україна розвивати атомну енергетику чи ні?».

Якщо так, то основним для нас має бути розуміння того, що необхідно будувати нові енергоблоки, а це можливо тільки за рахунок залучення інвестицій. Природно, інвестор повинен мати гарантію повернення вкладених коштів. Але модель енергоринку, що існує на сьогодні в Україні, таких гарантій не дає.

<...> Безсумнівно, було б дуже добре, якби в Україні розвивалася енергетика, що використовує поновні джерела електроенергії, такі як вітер чи сонце. Але треба бути реалістами та визнати, що в Україні заміщення ядерної електроенергії «зеленою» генерацією на сьогодні просто неможливе як з економічного, так і з технічного погляду. Це хороша ідея, не більше.

<...> Теоретично створення замкнутого циклу в ядерній енергетиці України можливе. Але це доцільно тільки за наявності певної кількості енергоблоків. Наприклад, створення замкнутого циклу в СРСР було зумовлено тим, що він був затребуваний не тільки найпотужнішою атомною енергетикою самого Союзу, а й країнами РЕВ. Тоді як одній Україні з її нинішніми 15 енергоблоками це просто економічно не вигідно. Тобто капітальні витрати перевищать економічні вигоди. Таким чином, тільки якщо в Україні буде розроблено довгострокову стратегію розвитку атомної енергетики, що передбачатиме будівництво нових енергоблоків у кількості, наприклад, 20 штук до нині діючих, створення замкнутого циклу можна розглядати як перспективний варіант.

Словом, усе впирається в довгострокову стратегію розвитку ядерної галузі як такої, а її в нас поки що немає. Наслідком такої довгострокової стратегії саме й міг би стати розвиток урановидобувної підгалузі. При цьому

найголовніший недолік оновленої енергостратегії – це відсутність у ній чітко виписаних механізмів фінансування проектів у атомній енергетиці. Це дуже ускладнює планування та роботу над довгостроковими проектами. Сьогодні безсумнівним залишається тільки одне – блоки № 3 й № 4 Хмельницької АЕС Україна має добудувати відповідно до найвищих вимог до безпеки та енергоефективності» *(Лосєв А. Віссаріон Кім: «Настав час відповісти на запитання – хоче Україна розвивати атомну енергетику чи ні?» // Дзеркало тижня. Україна (http://dt.ua/ECONOMICS/vissarion_kim_nastav_chas_vidpovisti_na_zapitannya_a_hoche_ukrayina_rozvivati_atomnu_energetiku_chi_-114178.html). – 2012. – 21–27.12).*